

חיל הרגלים של מחר - היום

מסיע-גייסות-משורין-האמריקאי — M 75, המכונה בפי החיילים „המציל“.

לפיכך מצריכות רבות מן הבעיות הנלמדות עתה ב„בית-הספר לחיל-הרגלים“, פתרונות המבוססים הן על תנאים „אטומיים“ והן על תנאים „בלתי-אטומיים“. על חניכי בית-הספר לשקול את השפעת כלי-הנשק להשמדה-מוני על הטקטיקה, שעה שאלה נמצאים בשימוש כוחותינו, וכן — שעה שהם נמצאים בידי האויב.

הדוקטרינה שלנו התבססה, בהכרח, על ההנחה, כי לאויב היכולת להפעיל כלי-נשק אטומיים, ולכן היה עלינו לבקש, ולהנהיג, אמצעים שיתנו לנו הגנה מספקת אם אמנם יפעיל הלו כלי-נשק אלה. כן היה צורך לפתח שיטת-התקפה המנצלת כלי-נשק אטומיים. כל הדרישות האלה מוליכות אותנו לאורח-יפעולה חדשים, לדרכי-אימון חדשות, ול-קביעת דרישות חדשות לצידוד. המטרה היא לאמן את חיל-הרגלים ללחום בתכליתיות הן במלחמה אטומית, והן בשאינה אטומית.

השינויים בדוקטרינה

השינויים החלים כתוצאה מכך במושגים טקטיים מתחלקים, באופן כללי, לשלושה סוגים: פיזור, ניידות ומחפה.

פיזור: מביא לידי דחיסות-גייסות פחותה וכתוצאה-אחר — אין בפני האויב אלא מטרה „אטומית“ פחות-

חיל-הרגלים של המחר עוד איננו אתנו כיום. אולם ב„בית-הספר לחיל-הרגלים“ חושבים אנו על אודותיו תדיר, כדי לזרז את התקדמותו כשאנו בוחנים רעיונות חדישים, מגבשים דוקטרינה חדשה או מנסים כלי-נשק חדשים. על בסיס נסיונו של חיל-הרגלים במלחמת-העולם השנייה ובקוריאה, פונה עתה בית-הספר לחיל-הרגלים למשימה לסגל לעצמו את כלליה המורכבים של לחמה-אטומית. יודעים אנו כי אי-אפשר לזכות במאבקי העתיד במכשירים שגתישנו. חישובם של מכשירי מלחמה חדשים — כלי נשק, דוקטרינה, ואורח-ימעש — שנעשה בבחי הספר הצבאיים שלנו בימי שלום, הוא שסיע לזכות במלחמת העולם השנייה. ועל כן, כיום, אף שעה שצופים אנו לקראת העתיד, אין אנו זונחים את פרקי-הלקח המאלפים שמקורם בעבר.

התפתחותה של דוקטרינה

מלחמת קוריאה זימנה ל„בית-הספר לחיל-הרגלים“ הזדמנות לבחון מחדש מסקנות מסוימות ממלחמת העולם, לאשרן, ובכמה מקרים — להכניס בהן שינויים. בחינה-מחדש זו סללה את הדרך לעבודת-המשך בענין הטקטיקה של מלחמה אטומית. „בית-הספר לחיל-הרגלים“ הניח, שכאשר יהיו כלי-הנשק האטומיים מרובים, יחסית, יהפכו גם הם לכלים „מקובלים“. בית-הספר החל בכך שקבע מהן הדרישות המוצגות לגבי כלי-נשק אטומיים לצורך שימוש טקטי על-ידי חיל-הרגלים. תחילה סברו, על יסוד הנתונים המצויים, כי כלי-נשק אטומיים טקטיים יהיו יקרים מכדי שימוש על-ידי כוחות הצבא. אולם „בית-הספר-לרגלים“ טען כי הלחמה בעתיד תעלה פחות, מבחינת כסף וחיי-אדם, אם ישובצו כלי-נשק אטומיים בתכניות סיוע-האש שלנו — ממש ככל כלי-נשק אחרים. התפתחות מדעית של הזמן-האחרון, שהפיקה שימוש יעיל יותר ב„חומר „בקיע“, חיזקה חזק-יותר את כוחה של טענה זו. כתוצאה יכול עתה חיל-הרגלים לצפות לכלי-נשק אטומיים לסיוע-גדודי.

בעל-המאמר — משמש סגן-מפקד בית-הספר לחיל-הרגלים של צבא ארה"ב שב, מצודת-באנינג.

בדאית. יחידות-יסוד, (יש לשער שבגודל של גדוד-מוגבר) תופרדנה ע"י רוחים נרחבים — עד שתקראנה למלא תפקיד הדורש ריכוז של יותר מ-אשר אחת מהן. ל-שם השגת בטיחות מכסימלית חייב ה-ריכוז להיות מהיר, ולהתבצע קרוב אל האויב ככל האפשר. ברור שכל האמור כאן מביא לידי שי-מת דגש חזק יותר על פעולות עצמ-איות ועצמאיות-למחצה של גדודים הפועלים בנפרד. כ-תוצאה — בא דגש מוגבר יותר על אמצעי-הקשר. נובע

„נועו אחרי“

מכאן הצורך המוחלט כי חיילי-הרגלים ידעו-ידוע את ציוד-הקשר שלהם וכיצד להפעילו.

עלינו לרכוז את תשומת-לבנו על שיפור אמצעי-הבטחון הקיימים, לתצפית ולהשגחה על הרוחים המוגדלים בין היחידות. העובדה כי מדגישים עתה יותר את ריכוז הכוחות והמאמץ במושגים של זמן, מאשר ריכוז כזה במושגים של מרחב, מעלה את הצורך בניידות רבה יותר. הגורמים הללו ועצם טבעו של הפיזור, מצריכים קצינים מיומנים) ה-מסוגלים לנקוט פעולה עצמאית.

(1) חרוצייכולת (skilled).

(2) המונח „תובלת הסתערות“ נקוט כאן כאשר ב„לקוט הגייסות המוטסים“ בהוצ' „מערכות“ בשביל ציון מטוסים משא שנועדו להמראה, וביחוד לנחיתה, בשדות תעופה קטנים וקצרים ככל האפשר, כפי שניתן למצאם בסמוך אל „ראש האויר“ של גייסות שנחתו או הונחתו מהאויר, וזאת — להבדיל מ„מטוס סער“, שנועדו להתקפת גייסות או מטרות על-פני הקרקע.

(3) „אווירית הצבא“ בארה"ב הם המטוסים הקלים (ועתה — גם הליקופטרים) שאינם נמנים על חיל-האויר, כי אם שייכים במישרים לחיל-הצבא היבשתי והם פועלים בתפקידי סיור-קרוב, תצפית מן האויר (לעזרת הארטילריה, ועור), קישור והטסת מפקדים, אספקה דחופה וכיו"ב. טייסהם — קצינים וסמלים של כוחות היבשה, שאומנו במיוחד לכך.

ניידות: צבא-היבשה עוסק בשקידה רבה על פיתוחה ושיפורה של ניידותו-באויר, באמצעות ה-שימוש במטוסי תובלת-הסתערות), הליקופטרים ו-צנחנים. על-מנת שתוכל מחלקת פעולות-מוטסות של „בית-הספר-לרגלים“, לצעוד בד בבד אתו, מא-מנת זו עתה חניכים בכל בחינותיה של הטכניקה של צנחנות בסיסית ושל מקצוע הקשלה, וכן — ב-תובלת-אויר והצנחת-ציוד. קצינים ומש"קים-בכירים מודרכים עתה כיצד לבצע תוזוזות-אויר של יחידה, באמצעות הליקופטרים, במטוסי תובלת-הסתערות, ובסוגים רגילים יותר של מטוסי-תובלה. בחודשים האחרונים הוכנס שוב לתכנית-הלימודים אימונים של „גששים“ להטסות באויר. קורס זה מכון בראש ובראשונה לאמן „גששים“ לפעולה ב-מבצעים שבהם יש צורך להשתמש במטוסי „אווירית הצבא“). במשולב, עם גייסות-קרקע, החניכים לומ-דים את דרך הפעלתם של עוזרים לניווט-מטוסים ולכינוס-גייסות שהוצנחו. עוזרים אלה תכליתם לסייע להשגת דיוק בהטלת גייסות, ציוד ואספקה אל הקרקע, על-ידי הליקופטרים (או מטוסים קבועי-כנף), ביום או בלילה. לזכות קורס ה„גששים“ יש לזקוף את פיתוחם של עוזרים חדשים ודרכי-פעולה חדשות לנחיתת לילה, וקורס זה הוא הקובע את הדרישות לעורי ניווט וציוד-קשר.

המאמץ להשיג ניידות-באויר אינו פוגע בניידות-על-פני-הקרקע. הצורך בניידות-קרקע רבה יותר הודגש שוב ושוב על ידי בית-הספר, הסבור כי צורך חשוב ביותר הוא — ההכרח שיש לחיל-הרגלים במסיעי-גייסות-משוריינים, אשר לא ישתייכו אור-גנית ליחידה, כי אם יבואו אליה מדי קרשה. חיל-הרגלים זקוק גם לרכב-תובלה וחילי לשימושים שונים, שיתפוס את מקום צי כלי-הרכב הקיים שלנו. כלי-הובלה אויריים ויבשתיים יהיו מטרות רצו-יות ומשתלמות-היטב לפעולות האויב. על כן חייב החיל-הרגלי להניח כי אפשר והרגלי-הנע-ברגל יהיה טוב אותו גורם הנע מהר מכל השאר בשדה-הקרוב. דבר זה הניע את „בית-הספר לחיל-הרגלים“ להמשיך במאמציו להקלת עומס המשא מעל החייל-הפרט, בד בבד עם בקשו להגדיל את עצמת-האש אשר יוכל לקיימה בתמידות.

אבטחה: למען הפחת את מידת פגיעותן של יחידות-רגלים להתקפה אטומית, שמים אנו דגש מוגבר על תנועה ותמרון בלילה. מלמדים אנו כי פעולה-לאור-היום ופעולת-לילה אינם סוגים נפרדים של פעולות בפני עצמן, כי אם יש לראותן כפעולה

אחידה המצריכה תכנון רצוף מצד מפקדים ומטו-
תיהם, כך שלא תיוצר הפסקה עם שחר, או עם
דמדומי-הערב.

דגש רב יותר הושם על התחפרות והסוואה. ה-
הדרכה כוללת עתה את אמצעי-המגן שעל חייל לנ-
קוט נגד השפעותיהן של התפוצצויות אטומיות.
מושם דגש גם על ההסגלה הפסיכולוגית, המקנה
לחייל-הפרט את היכולת לעמוד בפני טבעם המבעית
של כלי-נשק אטומיים.

הגנה ניידת: השינוי הגדול ביותר בשטח הדר-
כתנו הטקטית הוא — הרענון של דוקטרינת ההגנה
של חיל-הרגלים; כלי-הנשק האטומיים עשו ל-
מיושנת את התפישה המקובלת שלנו באשר להגנת-
עמדות: לעצור את האויב בפני קו-נתון מסוים.
ודאי שבתחילת מלחמה, וכן במשך זמן מה לאחר
זאת, לא יהיו לנו גייסות במספר מספיק לפרוס
יחידות זו בצד זו לאורך קו-רצוף יחיד, לו אפילו
היה הדבר רצוי מבחינה טקטית.

הנובע מכך הוא — הגנה ניידת, אורח של
הגנה-תוקפנית חדשה המופעלת ע"י יחידות נפרדות
בגודל-גדוד של חילות משולבים, המתפרסות ב-
מערך-לעומק, כנקודות התנגדות — או בקבוצות-
קבוצות כאי-התנגדות. עמדות אלו ממוקמות כך
שיכריחו את האויב לנוע לתוך "אזורי-הרג" שנקבעו
מראש, מקומות בהם יהפך למטרה גם לפי המושגים
של תקופת "הנשק מהסוג המקובל" ועל כן גם
למטרה אטומית משתלמת — או שיהפך פגיע יותר
להתקפת-גג על ידי גדודינו הבלתי מרותקים אל
עמדות או תפקידים מסוימים.

הגנה זו הופכת למיושנת כמעט לגמרי את
ההגנה בכברת-יחזית ההולמת את גודל העוצבה ה-
עמדתית הישנה מן הסוג "הסגור" או ה"מכונס".
במקומה יש לנו עתה הגנה פתוחה, או "נוסח ספוג",
בה פועלות יחידות באורח בלתי-תלוי, מעבר לתחום
סיוע-האש-ההדדי, והכוללות בתוכן אף אמצעי-אש
שבעבר היו מרוכזים בידיה של עוצבה גבוהה יותר
ועתה מהווים הם חלק אורגני של חיל-הרגלים. אולם
על היחידות האלו להיות ניידות דין, כדי להתרכז
להיותן כוח-מלוכד, למקרה והאויב יפעיל נגדן כוח
שיהא בכוחו להתגבר על אחת מהן כשהיא לבדה.
התפישה של הגנה-ניידת כבר הביאה לדגש

(1) על הקורא לזכור, כי כאן — כבהודמוניות קודמות
ומאוחרות יותר — מתכוון המחבר, בהשתמשו בביטוי "בע"
יותי, לבעיות (משימות, תרגילים) אשר מציבים אותן לפני
התניכים לפתרון.

מוגבר על חשיבות ההשגחה על הרוחים שבין ה-
יחידות ואבטחתם, וכן על השימוש בעמדות-דמה
ואמצעי-הטעיה אחרים. היא כבר העלתה את הצורך
בשיטות-חסימה יעילות יותר, אם בכונתנו להכריח
את האויב להתרכז. היא גם מבליטה את הצורך
בשימוש טוב יותר בתובלה, כדי לאפשר לגייסות
להתרכז מהר לשם הנחתת התקפה בעת-זרועונה-
אחת. כן חשף דגש זה על ניידות את הצורך ל-
החזיק את הגייסות ברמה מעולה של כושר-גופני.
"בית-הספר לחיל-הרגלים" מצא, כי טקטיקה אשר
הנה כרוכה בלחמה-אטומית מצריכה השגת מודיעין
מדויק במהירות גדולה יותר מבעבר. דבר זה נכון
משום שמטרות אטומיות תהיינה קשות יותר לאיכוך,
ומטבען תהיינה "חולפות" יותר. כן נתברר צורך רב
יותר באמצעי-הטעיה, נוסף להסוואה, שהחייל הרגלי
צריך להתמחות בהם.

פעולות חטות. שינויים אלה בדוקטרינה יביאו
לצורך במאמצים גדולים יותר מצד המטות שבכל
הרמות. הפיזור הרב יותר של יחידות יכביד בהרבה
את פעולות התכנון, התיאום והפיקוח על פעולות-
סיוע לגייסות, ההפעלה המנהלתית ועל אמצעי-
הבטחון. הריכוז במונחי זמן, ולאו דווקא במושגי
מרחב, יצריך דיוק נמרץ ביותר בתכניות תנועת-
הגייסות. תכופות יהיה על מטות לפעול בשני דרגים
או יותר. הפתרונות לבעיות אלו בתחום פעולת ה-
מטות, וכן לבעיות רבות אחרות, תופשים חלק נכבד
מזמנו של החניך המתקדם בבית-הספר.

אורח תיאום בדרכי-הסתערות משופרים.
לא התעלמנו מפרקי-הלקח העיקריים שגלמדו
במשך מלחמת העולם השנייה ובזירת-קוריאה, ד-
היינו: הצורך בתיאום מתמיד של סיוע-האש, וה-
צורך לשפר את אופן ביצוע ההסתערות.
תיאום סיוע-האש: במשך מלחמת-העולם השנייה,
ובשלביה הראשונים של מלחמת-קוריאה, לא הגענו
לידי העתקת ריכוזי-עצמת-אש מוחצים ממטרה אל
מטרה באותה הצלחה אשר יכולתנו איפשרה. כדי
לתקן דבר זה דורש בית-הספר פתרון לתיאום
סיוע-האש ותכנונו (בעיותי) הנוגעות לגדוד ול-
רגימנט.

ניהול ההסתערות: 100—150 המטרים האחריו
נים של ההתקפה — דהיינו שלב ההסתערות ה-
אחרונה — הם תמיד מלאכה בשביל חיל-הרגלים.
ניתוחי פעולות מראים כי הסתערויות שהתנהלו
באורח לא-נכון הן שהביאו לאחוז הגדול ביותר
של כשלונות בקרב. חקר מקיף של הבעיה שהתבסס

טנקים. חיל-הרגלים זקוק לניידות השריון, כוח-אש ופעולת-ההלם שלו, ממש כשם שהטנקאים זקוקים לאנשי-הרגלים לאבטחה עליהם. צורך זה הביא את בית-הספר ללמד את חניכיו כי טנקים — יש אמנם לרכוש לשם פעולת הלם, אך כרגיל צריכים הם להיות מסופחים לפלוגות רגלים תוקפות, תחת שיהיו מוחזקים בעתודה. בתוך שורות חיל-הרגלים אין עוד עוררים על הנחת-יסוד זו.

אם על חיל-הרגלים להשתמש בטנקים למטרות תמרון-התקפי בכל פעם שאפשר לעשות זאת, נובע מכאן כי על חיילי-הרגלים לדעת כיצד להפעיל את כלי-הנשק הנ"ט החדשים ורבי העוצמה של הגדוד).

קלעות משופרת

יתכן והשינויים בדוקטרינה ובכלי-הנשק יגררו אחריהם את הצורך בשינויים בארגונו הקיים של גדוד-הרגלים. מתנהלים ניסויים ובחנים, ואלה יקבעו מה הם בדיוק ה"הקצעה והגיוון" שעשויים להדרש, באם הצורך בהם יוכח. הלך המחשבה הנוכחי, על כל פנים, נוטה בכיוון אל גדוד שיהיה בו סיוע אורגני מספיק של ארטילריה, מהנדסים וטנקים, כדי היכולת לחלום עצמאית. על צות זה להיות מוכשר להכנס בקרב ברגל, מבלי "זנב" מופרז של מכונות, או — במסיעי-גייסות, הליקופטרים או מטוסי תובלת-הסתערות. שיקולים אלה הכתיבו את קלות ציודו של צות כזה, כדי להפכו ברהובלה באויר.

קוריאא סיפקה לנו עדות מוחשית, כי היכולת לירות ברובה באורח מדויק הופכת במהירות ל-אמנות שאבדה לנו. כדי להחיות יכולת זו העלה בית-הספר במידה ניכרת את רמת-הקלעות הנדרשת, ומצא אמצעים תכליתיים יותר כיצד ללמד את הנושא. כל חניך שאינ מגיע לרמת ההישג הדרושה מקבל הדרכה נוספת, ועוסק בחופשת-סוף-השבוע שלו ביריה למטרה, עד שיגיע לאותה רמה רצויה. כדי להגביר את רוח-ההתחרות ואת העניין בנושא מוענקים אותות-קלע. קשה לזכות באלה, והיזמים בהם עונדים אותם בגאווה ניכרת.

* * *

בפעלו לפי קיום אלה מקוה בית-הספר להגיע לידי הצלחה. הרבה כבר נעשה, ועוד הרבה יעשה כדי לפתור את השאלות שטרם זכו לפתרון, ואת הבעיות שתתעוררנה עם בואם של כלי-נשק חדשים. בית-הספר יוסיף ליזום פעולה שתוליך לפיתוח ה-דוקטרינה, הטקטיקה והטכניקה הדרושות כדי להיכון לקראת כל האפשרויות — וכל סוג של מלחמה.

על סקירת דוגמאות היסטוריות, סמינרים מיוחדים וניסויים רבים, גילה צורך לנקוט שלושה אמצעים לשיפור טכניקת ההסתערות שלנו. ואלה הם: "הדבקות" אל אש כוחותינו. דבר זה קשור ישי-רות בתיאום סיוע-האש. חיילי-הרגלים, משיכירו בדיוקו של נשק-הסיוע שלהם, ובמידה בה ניתן לסמוך עליו, יחלו ל"הדבק" אל מסך-אש, על-מנת לנצל את השפעתו המוחצת של זה על גייסות-הקרקע של האויב. "בית-הספר לחיל-הרגלים" מלמד עתה את חניכיו להסתער על האויב עוד קודם שתהיה לזה הזדמנות להתאושש מהשפעת ההלם של האש המונחתת עליו.

הנחתת אש להסתערות. בית-הספר שם עתה את הדגש על גפח מוגבר של אש מדויקת המכוונת מכלי-נשק שטוחי-מסלול נגד עמדות התפוסות (או הנחשדות כתפוסות) על ידי האויב — למן הרגע בו מועתקת מהן אש הכלים-לסיוע-עקיף (תלולי-מסלול). פותחה שיטת ירי-רובה חדשה בשעת הסתערות — מתחת לזרוע — ואותה מלמדים עכשיו בבית-הספר.

השימוש בטנקים בהסתערות. ההכרה בערכם של הטנקים בהסתערות ראוי שנקרא לה "גילוי-מחדש". כל הניסויים שנערכו בבית-הספר מבהירים באופן מוחלט, כי מוטב לחיילי-הרגלים שלא להסתער לבדם, אלא אם אין כל אפשרות שטנקים ילוו אותם. לקח שנלמד מתנאי קרב בשטח כה בלתי-נוח כב-קוריאא, העלה "גילויים" רבים אחרים בתוך בית-הספר. לקח זה מאשר את הצורך בכך שיהיו מצויים טנקים במספר די גדול כדי ליצור צותות רגלים-

(1) הביטוי "להדבק אל" בא כאן למסור את מובנו של הביטוי באנגלית "lean into" ("להשען אל תוך") — המתאר הצמדות מהורקת מאוד אל האוויר, הנע בכיוון לאויב המוכה באש הנושק המסיע. איהתנתקות של הרגלי המתקדם מ"אזור מוכה" מתנועע זה מעוררת אמנם בלבו את ההרגשה שמא יפגע על ידי נתוי האש המסיעה, אך היא הנותנת לו, למעשה, את הסיכוי היחיד בפני אש אויבת קטלנית על פני "מאה המטרים האחרונים" של ההסתערות.

(2) הקנה ללארבע בן 106 המ"מ המותקן על גיפ — 6 כלים כאלה צורפו עתה לפלוגת הנשק הכבד של כל גדוד רגלים אמריקאי.